

Vujica Rešin Tučić

„Táncdal”

*Egy belgrádi lapba
azt írtam, hogy:*

Sötétség borult
az újvidéki kultúrára!

*Még aznap
Újvidékre visszajövet
egy nő a szemembe nézett,
majd felkiáltott:*

Ismerlek!
Te irkálod a
„táncdalok”-at!

Hamarosan munka nélkül maradtam.

Röhögnöm kell

*Egyedül az éjszakában,
a távoli csillagok alatt,
kisemmizve,
gyengén,
és halálra váltan –
röhögnöm kell.
Nem hallok jól,
nem látok.
A jövő zsilettel
tele.
Ideges vagyok,
és röhögnöm,
röhögnöm
kell!*

Miért kell üldözni a művészeket

*Mert művészek.
Mert anya szülte őket.
Mert gyereket nemzenek.
Mert vizet isznak.
Mert élnek.
Mert alszanak.
Mert nevetnek.
Mert moziba járnak.
Mert rádiót hallgatnak.
Mert nyaralnak.
Mert meghalnak.
Mert parkokban ücsörögnek.
Mert a saját szemükkel néznek.
Mert az utcán csavarognak.
Mert csikizhetőek.
Mert szeretjük őket.
Mert vastag gatyát hordanak.
Mert üldözni kell őket és pont!*

Nem volt idejük

*1944-ben
Melence kijáratánál
az út szélén
egy kislánnyal
játszottam.
Apa fogságba került.
Egyszer csak
motorrobajjal
kamionok bukkantak elő.
A németek Kikinda
felé menekültek.
Köveket hajigálok
rájuk.
Egy kő eltalálja
egy kocsi fémoldalát.
A kamion azonnal lefékez,
a kabinból egy német toppan elő,
fekete egyenruhában,
magas, mint a halál.*

*Lehajol,
farkasszemet néz velem,
majd elkurjantja
magát szerbül:*

Ki mondta, hogy követ dobjál?

Mérgesen visszaböktem:

Anya!

Ő pedig felegyenesedik:

És hol van anyád?

*A házra mutattam,
ahol éltünk.
Pusztta volt az utca.
A német felpattan a kamionra,
kihajol az ablakon:*

– Megbasznám az anyádat,
ha volna időm! –

*mondta, és eltűnt
a porban
és az időben.*

*Anyám másnap
korán reggel
magával vitt
a fényképészhez.*

Vujica Rešin Tučić 1941-ben született Melencében, 2009-ben halt meg Újvidéken. Íróként, irodalomtörténészként, szerkesztőként, performerként és képzőművészként tartják számon. A '60-as és '70-es években jelentkező jugoszláv avantgárd mozgalmak oszlopos tagja volt. Tizenkét könyve jelent meg. A fenti versfordításoknak a szerző életében megjelent utolsó és rangos szerb irodalmi díjjal kitüntetett *Gnezdo paranoje (A paranoia fészke, 2006)* című kötete szolgált alapul.

Orcsik Roland fordításai